

09 februari – dankzegging heilig Avondmaal

‘UW WIL GESCHIEDE’

Lukas 22, vers 39 t/m 46

In een van de gemeenten, waar ik heb gewerkt, had ik zo nu en dan contact met een echtpaar. Ze hadden hun eerste baby'tje hadden verloren door een ernstige ziekte. Vreselijk. Na jaren was de vrouw weer zwanger... en nu zaten ze enorm in spanning: hun tweede kindje zal toch ook niet dezelfde genetische ziekte hebben? Er werd wat afgebeden... Maar helaas: ook het tweede kindje had dezelfde ziekte en is na enkele maanden gestorven. 'Wij bidden niet meer het Onze Vader', zo zei die vader tegen mij. Ik begreep eerst niet wat hij bedoelde. Ja, dat hij niet meer bidden kon, dat kon ik mij op een of andere manier wel voorstellen, maar waarom kon hij specifiek het Onze Vader niet meer bidden? Nou: 'hoe kan je bidden 'Uw wil geschiede', als je zulke dingen moet meemaken?', zo zei hij tegen mij. Je begrijpt toch niets van die wil van God, als Hij zulke vreselijke dingen blijkbaar toelaat?

'Uw wil geschiede'. In de beleving van deze vader waren de gebedswoorden 'Uw wil geschiede' een soort belijdenis in de zin van: 'Alles gebeurt volgens Uw wil.' Want de Heere God heeft alles in handen en Zijn wil is volkomen goed, ook al gaat het tegen ons gevoel of verstand in.' Door te bidden 'uw wil geschiede' buig je je in gehoorzaamheid en ontzag voor Gods wil en Zijn besluiten. Maar deze vader kon niet meer buigen, want hij was gebroken.

Ik begin de preek met dit vreselijk verdrietige voorbeeld, omdat het laat zien hoe bijzonder belangrijk het is om te weten wat je bidt. Want inderdaad: God heeft alles in handen. Heel de wereld, heel het wereldgebeuren, alle persoonlijke levens, dit alles is in handen van God. En inderdaad: er gaat werkelijk niets in het leven en op deze wereld buiten God om. Dat klopt allemaal, maar... *niet alles is Gods wil*. Er gebeurt nog zoveel op deze aarde wat *niet* is volgens Gods wil, wat eigenlijk niet zou moeten kunnen en wat toch gebeurt. Waarom gebeurt het dan? Dat weet ik niet. Dat is en blijft voor ons mensen vaak een mysterie tot op de laatste dag van deze wereld. Maar juist omdat er nog zoveel op deze wereld lijnrecht ingaat tegen Gods goede wil en Gods bedoelingen, *daarom* bidden wij als kerk: 'Heere, laat *Uw* wil op deze wereld geschieden!' 'Uw wil geschiede!'

Met de woorden 'Uw wil geschiede' bidden wij dus niet een soort belijdenis uit dat alles volgens Gods wil geschiedt en dat alles daarom ook in zekere zin wel goed zal moeten zijn'. Uw wil geschiedde, dat is niet een gelaten over je heen laten komen dat God Zijn ongekende gang gaat en dat de dingen nu eenmaal komen zoals Hij het wil. Zoiets hoor ik ook meeklinken in de zin die wel eens wordt uitgesproken bij heftige gebeurtenissen: 'het zijn geen mensen die het je aandoen'. Kent u die uitspraak? Ik heb het eigenlijk nooit gevraagd, maar volgens mij wordt ermee bedoeld: 'je bent in goede handen, het is niet in handen van mensen wat je nu is overkomen, het is in handen van God.' Nu, waarschijnlijk is zo'n zin bedoeld om daar troost uit te halen: 'het is in handen van de goede God, ook al begrijp je het nu niet'. Maar ik vind het vreselijk klinken: 'het zijn geen mensen

die het je aandoen...' Doet God het ons dan aan? Is het Zijn wil dat...? God wordt daar zo'n afstandelijke, kille en onbegrijpelijke macht door. Zo spreekt de Bijbel volgens mij niet over God.

Even terug: het gebed 'Uw wil geschiede' is dus geen passieve berusting en over-je-heen-laten-komen van wat we moeten meemaken, nee, het is een hartstochtelijk gebed: 'laat Uw wil geschieden, Heere God! Laat deze wereld niet zoals deze nu is.' Met de woorden 'Uw wil geschiede' bidden wij in tegen al die duisternis die er op deze wereld is..., al die zonden..., al die pijn..., al dat onbegrijpelijke lijden..., alles wat wij mensen elkaar aandoen..., al dat God-vergeten, wij bidden, wij smeken tot God: 'Heere, laat *Uw* wil geschieden!' Verdrijf die duisternis! Verdrijf de duisternis op deze wereld. En in mijn hart. Doe weg die zonde! Maak een einde aan die ellende die wij zelf veroorzaken, die wij ondergaan... En laat Uw wil geschieden! En geef mij een hart, een verlangen om Uw wil te doen! En geef de wereld oog voor wat U met ons op het oog heeft! De woorden 'Uw wil geschiede' bidden, zijn geen berusting, maar zijn juist een een opstaan tegen het kwaad, een kwaad worden om het kwaad op deze wereld, een vechten, een roepen: laat in alles wat op deze wereld indruist tegen Uw wil, laat toch Uw wil geschieden, Heer!' Je bidt het hartstochtelijke verlangen uit dat heel de wereld weer Gods wil zal kennen en zal doen.

Nou, dat was de preek eigenlijk.

Maar laat ik nog wat meer uitleggen over het bidden van 'Uw wil geschiede' om het nog een stukje persoonlijker te maken, ik bedoel dat we er naar zullen kijken hoe je zelf erin wordt betrokken als je dit bidt. Want zulke gebedswoorden 'Uw wil geschiede' komen door ze uit te bidden niet alleen uit je mond, ze gaan – als het goed is – dwars door je leven heen. Ik wil proberen uit te leggen hoe.

Maar eerst nog even dit: 'wat is eigenlijk die wil van God waar je om bidt dat die zal geschieden? ... Nu, ik denk dat je wat-de-wil-van-God-is uit de andere beden kan afleiden, die je hiervoor bidt: onze Vader in de hemel, *Uw Naam worde geheiligd, Uw Koninkrijk kome...* en: Uw wil geschiede. Die wil van God waar het in het Onze Vader omgaat, dat heeft te maken met Gods Koninkrijk... God Koninkrijk vol van liefde en recht..., die nieuwe wereld, waarop voor iedereen Gods Naam heilig zal zijn. Of om het met Paulus te zeggen: dat God alles in allen zal zijn. Dat de wereld vol zal zijn van liefde en recht, omdat God een God van een en al liefde en waarheid is. En dat alles en iedereen Hem zal eren en zo tot zijn bestemming zal komen. Dat iedereen in het eren van God zijn of haar grootste geluk zal vinden. ('Gelukkig zijn zij', zo klonk het vanmorgen in de Hoeksteen in de preek over de Bergrede). Gods wil, dat is Zijn Goddelijke liefde, Zijn waarheid, Zijn gerechtigheid. Gods wil, dat is de vreugde met Hem en in Hem.

Ik ga nog een stapje verder:

Dat woordje 'wil' in 'Uw wil geschiede', zo heeft men het in de theologie uitgelegd, heeft twee kanten. Het gaat om Gods doel. En het gaat om wat God van ons vraagt. 'Wil', dat is wat je wilt, wat je wilt bereiken, waar je voor gaat, waar je niet van af te brengen bent. Nu dat is voor God dus dat Koninkrijk, dat Koninkrijk van liefde en recht, dat Koninkrijk waarin alles en iedereen Hem zal eren en in Hem het diepste geluk zal vinden. Maar 'Gods wil', dat is ook wat God van ons vraagt: God vraagt van ons om

liefde en recht te doen. Gods vraagt van ons dat wij Zijn Naam eren, heiligen. God vraagt van ons dat wij Zijn wil doen. En daarin neemt God ons volkomen serieus. In de Bergrede – als Jezus heel de wil van God opnieuw heeft uitgelegd – zegt Jezus aan het eind: 'niet iedereen die tegen Mij zegt 'Heer, Heer, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader die in de hemelen is'. Je kunt wel Jezus je Heer noemen en het heel veel hebben over de Heere God en tot de Heere bidden..., maar het gaat er uiteindelijk om dat je de wil van Mijn Vader doet, zo zegt Jezus. Dat is bepalend. En dan helemaal aan het einde van het Mattheusevangelie lezen wij dat Jezus Zijn leerlingen eropuit stuurt om de mensen tot leerlingen van Jezus te maken en hen te dopen in de Naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest, *hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen*.

Dat moeten wij dus weer leren: alles wat God ons geboden heeft, Zijn wil, in acht te nemen. Ja, eigenlijk..., eigenlijk weten wij mensen ten diepste wel hoor wat de wil van God is. Paulus zegt daarom (Romeinen 1) dat niemand zich verontschuldigen kan ten opzichte van God. De mensheid weet diep in het hart wel dat er een God is Die alle eer en aanbidding waard is.

En mensen weten ten diepste wel dat zij tot liefde zijn bedoeld. En dat onrecht niet kan en mag bestaan. Maar die wil van ons, die met Gods wil zou moeten overeenstemmen, is zo aangetast, zo veranderd..., er zijn zoveel laagjes overheen gekomen. Een laagje van ons eigen-ik, ons ego, waardoor wij zoveel vanuit onszelf bekijken en met onszelf beginnen en sommigen zich God niet eens meer kunnen voorstellen. Een laagje ook van angsten, omdat we ons hebben aangeleerd om naar zoveel andere stemmen te luisteren dan naar de stem van God. Ons geweten is helemaal bedolven, dichtgeschroeid zo kan je ook zeggen..., de menselijke wil is verdorven zo noemde men het in de klassieke theologie. Nu, daarom is de Heere Jezus gekomen om ons weer terug te brengen tot waartoe wij waren bestemd. Om de wil van de Vader te doen. Om ons weer terug te brengen tot ons diepste geluk, namelijk het dienen van Hem, het eren van Zijn Naam en de liefde te delen en het recht te zoeken van Zijn Koninkrijk. We hebben het vandaag gevierd dat wij nieuw mochten beginnen. Wij hadden van die hele wil van God als mensen zo weinig begrepen, zoveel vergeten..., maar Jezus is gekomen om voor ons volkomen Gods wil te doen. Tot in de dood. En in Hem mochten wij de wonderlijke liefde van de hemelse Vader ontdekken, zo hoorden wij vanmorgen in de Dorpskerk. En nu mogen wij Jezus volgen – een nieuw begin – om Gods wil te doen, de wil van de hemelse Vader. Wij bidden onze Vader in de hemel erom: 'laat Uw wil geschieden'. Wij laten de dingen niet voor wat het is, wij berusten er niet in dat alle dingen in dit leven wel op een of andere manier volgens Gods wil zouden zijn..., nee wij bidden het uit dat in deze wereld en dat in ons eigen leven deze week die wil van God, die liefde en recht en gerechtigheid, en Gods eer tot hun recht zullen komen. Wij bidden het uit dat wij de wil van de Vader willen doen.

En wat die wil van God dan in de praktijk van het leven, van de komende week, dan inhoudt? Nu, soms is dat gewoon je heel gewone dagelijkse leven. De wil van God, dat kan zijn dat je bijvoorbeeld met aandacht en zorg je werk doet. Dat je met liefde de maaltijd klaar maakt voor het gezin (ook al heb je weinig tijd, want in de avond met de een weer dit en de ander dat). Of dat je als man een Christus bent voor je vrouw en dat je als vrouw je man wilt geven van de liefde die de gemeente tot Christus mag hebben. Maar ook dat je zuinig bent op de schepping, die zo gewild is door God. Maar soms (of misschien wel vaak?) gaat die wil van God nog dieper. Op zijn allergrootst en allerdiepst zien wij dat in de hof van Getsemané gebeuren. Daar in die hof van Getsemané zien wij Jezus zo worstelen met die wil van Zijn hemelse Vader. Ook hier zien je het heel duidelijk: Uw wil geschiede, dat is geen passieve berusting in de zin van 'het is niet anders, het is Gods wil'..., nee, Jezus worstelt ermee om Zijn wil met de wil van de Vader één te laten zijn. 'Als U wilt, neem deze drinkbeker weg, maar laat niet Mijn wil maar de Uw geschieden.' De wil van de Vader en de wil van de Zoon zijn één, maar het kost Jezus zoveel, het is zo zwaar om die wil te volgen... Jezus is zo'n

diepe, onmenselijke menselijke weg gegaan om Gods wil te doen, om Gods Koninkrijk tot ons te brengen en ons tot God te brengen.

Jezus bidt. Een zware zielestrijd, zo noemt Lukas het. Zweet als druppels bloed. Je kan het je niet voorstellen hoe diep Jezus is gegaan door alle angsten, pijn, eenzaamheid heen. En even verderop liggen Zijn leerlingen te slapen. Niet uit luiheid of zorgeloosheid hoor! Nee, dat niet. Maar ze kunnen het niet meemaken. Ze zijn van droefheid in slaap gevallen, vertelt Lukas. Van ellende zijn zij ingedommeld en is het allemaal min of meer langs hen heengegaan op dit moment. ... Dat 'Uw wil geschiede' dat kan je – zo leer ik hieruit – niet bidden, terwijl je erbij in slaap dommelt. Nee, *het is een strijd om dit uit te bidden*. Het is een gebedsworsteling. Jezus waarschuwde Zijn leerlingen dan ook: 'bidt dat je niet in verzoeking komt (vers 40).' En aan het einde zegt Hij dat nog een keer (vers 46): 'Hoe kunnen jullie slapen? Sta op en bid dat je niet in verzoeking komt!' En hiervoor waarschuwde Hij Petrus dat de satan hem zal ziften als tarwe, dat de satan hem zal testen of hij niet door de zeef zal vallen. Nu, zo is het de bedoeling dat wij al biddend *en strijdend om de wil van God* de week in zullen gaan. We hebben vandaag *de liefde* van de hemelse Vader mogen vieren en proeven..., maar nu komt het erop aan om deze week *de wil* van deze hemelse Vader te volgen. En dat is een gevecht. Een worsteling. Geen passieve berusting, maar een actief zoeken en bidden in de duisternis van wereld..., bidden tegen alle angsten in en tegen alle kwade machten en invloeden in die je willen beheersen, bidden tegen al je eigen wensen en gedachten in... het verlangen uitbidden om de wil van de hemelse Vader te doen.

Daar in de hof van Getsemané ging Jezus ons voor in gebed. Daar zien wij op zijn allermooist en ook op de

meest ingrijpende manier wat bidden allereerst is. Bidden is niet: 'Gods wil ombuigen naar wat jij van Hem zou willen en wat je Hem vraagt'. Bidden is allereerst 'je eigen wil buigen naar Gods wil'. Het gaat er niet eens allereerst om dat God onze gebeden verhoort, maar dat ik al bidden de wil van God leer verstaan.

Als wij bidden 'Uw wil geschiedde' dan betekent dat daarom een gevecht met jezelf, zoals Jezus in het allergrootst en aller volmaaktste streed in die hof van Getsamené. Het is een gevecht, want wij bidden tegen onze zelfhandhaving in... tegen het 'ik vind', 'ik denk', 'ik voel', 'ik moet'... wij bidden onszelf los... los van ons streven en moeten... wij bidden ons los van onze angsten en zorgen... en wij geven ons over... wij geven ons over aan de liefde en de liefdevolle wil van God... Wij verliezen onszelf in Gods liefdevolle wil... Gods wil is onze wil geworden. Gods verlangen met deze wereld is ons verlangen geworden. Gods wil tot liefde is mijn wil tot liefde geworden. Wij zijn niet meer met onszelf bezig... maar weten ons geborgen in God en Zijn goede wil.

Maar als ik het zo zeg hè..., ja dan is het heel groots dat bidden 'Uw wil geschiedde'..., dan kost dat je totale leven. Voor sommige christenen op deze wereld kost het letterlijk hun fysieke leven, het betekent hun sterven. Dat is de ene kant. En daar moeten wij echt de kracht van God voor krijgen om zo standvastig Gods wil te kunnen volgen. Het is niet voor niets een gebed – laat Uw wil geschieden! – je bidt ook je afhankelijkheid uit, je moeiten, dat je het niet zonder de hulp van Gods Geest zal kunnen. Dat is het heftige, de ernst van dit bidden. Maar tegelijkertijd – en dat is zo mooi! – bidt je *jezelf vrij*. Want het bidden 'laat Uw wil geschieden' heeft niet tot gevolg dat je opnieuw slaaf wordt..., dat je niets meer te kiezen hebt dan alleen Gods wil te slikken..., nee, God wil ons vrijmaken. Zo vrij! Avondmaal, dat betekent: je redding, je bevrijding vieren. En vervolgens moeten wij nu de wil van de hemelse Vader in de komende dagen zoeken en dat betekent: *die vrijheid vasthouden*. Want *God wil ons ten diepste vrij maken... en ons brengen tot de bestemming waarvoor Hij ons heeft bedoeld*. Want wij zijn niet bedoeld om vastgeketend te zijn aan ons moeten, aan onze idealen, onze angsten, of aan ons eigen ik wat soms zo stiekem allesbepalend kan zijn. En wij zijn niet bedoeld om als kudde dieren te volgen wat men vindt..., wat iedereen doet... en wat ik eigenlijk zou moeten bereiken in mijn leven. God wil ons vrijmaken. *Als wij 'Uw wil geschiede' bidden, dan bidden wij of wij los mogen komen van ons eigen ik... dat wij vrij worden van alles wat ons bindt en wat een claim op ons legt... en dat wij vervuld worden met de goede wil van God*. Zoals wij straks ook zullen gaan zingen: 'neem mijn wil... en maak hem vrij... dat hij U geheiligt zij.' Vrijkomen van de zwaartekracht van je zelfzucht – zo noemde kardinaal Ratzinger het - vrijkomen van datgene wat je naar beneden trekt, en de hoogte bereiken van waartoe wij geroepen zijn.

Wij bidden onszelf als het ware de hemel binnen. Want wij bidden: 'laat Uw wil geschieden, zowel in de hemel als op de aarde'. In de hemel wordt Gods wil gedaan. Omdat God dat in Zijn hemelse heerlijkheid eist en verplicht? Nee, het is anders: waar Gods wil wordt gedaan, daar is het hemels, daar is de hemel. Nu, God wil dat deze aarde ook hemel wordt. Dat hemel en aarde samen zullen stemmen, een zullen zijn in het zoeken van de wil van God. Dan zal God alles in alles zijn. Dan zullen

wij aardse stervelingen en hemelingen ons geluk niet op kunnen.

Zalig ben je. Zalig bent je als je Gods Vaderliefde vandaag hebt ontvangen en als je zo deze week al biddend en strijdend de wil van de hemelse Vader zoekt..., als je zo loskomt van jezelf en alles wat je bindt... terwijl dat Koninkrijk van God ondertussen steeds dichterbij komt en steeds meer werkelijkheid in je leven wordt.

Heeft u / heb jij vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
// 06- 40632938 // dekruijf@live.nl